

Sygn. akt XI W 6130/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Marta Boratyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 27 listopada 2013 roku, 10 stycznia 2014 roku, 14 lutego 2014 roku, 25 marca 2014 roku, 22 maja 2014 roku, 23 i 25 września 2014 roku, 20 i 25 listopada 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **T. K. (1)**

córcie M. i F. z domu G.

urodzonej (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 13 kwietnia 2013 roku ok. godz. 18:15 w W. przy skrzyżowaniu ulic (...). (...), kierując pojazdem marki T. (...) o nr. rej. (...), nie zachowała należytej ostrożności, wskutek czego doprowadziła do kolizji z motocyklem marki Y. o nr. rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na szkodę pana Ł. S.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw,

I. obwinioną T. K. (1) - w granicach zarzutu - uznaje za winną tego, że w dniu 13 kwietnia 2013 roku około godziny 18:15 w W. przy skrzyżowaniu ulic (...). (...), kierując pojazdem marki T. (...) o nr. rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadzając do kolizji z motocyklem marki Y. o nr. rej. (...), który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazuje ją, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2810,78 (dwa tysiące osiemset dziesięć i 78/100) zł tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 6130/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2013 roku około godziny 18.15 T. K. (1) skręcała swoim samochodem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z ulicy (...) w lewo w (...)w W.. Podczas wykonywania przez obwinioną tego manewru dla jej kierunku ruchu nadawany był sygnał zielony.

W momencie, gdy obwiniona znalazła się już na jezdni Alei (...), w rejonie przejścia dla pieszych, sygnał dla ruchu odbywającego się Aleją (...)zmienił się na zielony, a pojazdy znajdujące się przed skrzyżowaniem z ulicą (...) ruszyły.

Wśród wskazanych wyżej uczestników ruchu znajdował się pokrzywdzony – Ł. S., który prowadził motocykl Y. o numerze rejestracyjnym (...). Po zmianie sygnału świetlnego na zielony ruszył on dynamicznie i po przejechaniu skrzyżowania - na wysokości przystanku autobusowego za skrzyżowaniem ulicy (...)sposzrzegł znajdujący się na środkowym pasie samochód marki T. (...), kierowany przez obwinioną.

W momencie, gdy motocykl pokrzywdzonego znajdował się na wysokości pojazdu T. K. (1), kierująca samochodem T. (...) obwiniona zmieniła pas ruchu ze środkowego na prawy, włączając jednocześnie prawy kierunkowskaz. Nie zachowała przy tym wymaganej w tej sytuacji należytej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa motocyklowi, chcąc wjechać na pas ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony.

Widząc taki manewr, pokrzywdzony gwałtownie zahamował, jednakże nie zdołał on opanować prowadzonego motocykla, który upadł i uderzył w samochód obwinionej – doszło do kolizji pojazdów.

W chwili zdarzenia drogowego zarówno pokrzywdzony jak i obwiniona nie znajdowali się pod wpływem alkoholu.

Jezdnia była sucha.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia T. K. (1) – k. 103, k. 47-48, 258;
- zeznania Ł. S. – k. 104-105, k. 20v, k. 258;
- częściowo zeznania K. P. (1) – k. 105;
- zeznania M. K. – k. 115;
- zeznania K. P. (2) – k. 127-128;
- zeznania P. N. –k. 143;
- zeznania A. S. –k. 143-144;
- opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 152-203, k. 269-304, k. 250-252, k. 333-336;
- częściowo notatkę urzędową – k. 1-2, k. 15;
- protokół oględzin – k. 4-5;
- częściowo szkic – k. 6;
- protokoły oględzin pojazdów – k. 7-10;
- protokoły badania stanu trzeźwości - k. 11-14;
- plan – k. 88-89;
- zdjęcia - k. 100-101.

Obwiniona T. K. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wyjaśniła w szczególności, że jechała ulicą (...) i skręcała w Aleję (...)w kierunku A. podczas nadawania dla jej kierunku ruchu sygnału zielonego. Po wykonaniu skrętu w lewo zajęła środkowy pas ruchu, a przed zmianą tego pasa na prawy skrajny upewniła się w lusterku bocznym i wstecznym, czy nie jadą za nią pojazdy. Ponieważ w lusterku wstecznym widziała pojazdy oczekujące na jezdni Alei (...)na zmianę światła, zaczęła wykonywać manewr zmiany pasa ruchu.

Obwiniona wskazała, że widziała motocyklistę na lewym pasie Alei (...). W chwili wykonywania manewru zmiany pasa z lewego na prawy usłyszała huk, zatrzymała się i zobaczyła upadającego motocyklistę z prawej strony jej samochodu (k. 103).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinioną należy uznać za wiarygodne jedynie w zakresie tego, że była ona kierowcą samochodu T. (...) w dniu zdarzenia drogowego, wykonywała skręt w lewo z ulicy (...) w Aleję (...). Joraz w zakresie uczestniczenia przez nią w kolizji drogowej z motocyklem Y., kierowanym przez Ł. S.. Na wiarę zasługują również jej wyjaśnienia, że wykonywała manewr skrętu podczas nadawania sygnału zielonego. Sąd uznaje za wiarygodne także wyjaśnienia obwinionej odnośnie tego, że w momencie zdarzenia nie padał deszcz.

Wyjaśnienia powyższe znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadków – bezpośrednich obserwatorów zdarzenia drogowego. Znajdują również potwierdzenie we wnioskach płynących z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom T. K. (1), które miałyby świadczyć o prawidłowym wykonywaniu przez nią manewru zmiany pasa ruchu i zachowaniu przy tym należytej ostrożności.

Wyjaśnienia te stanowią jedynie przyjętą przez obwinioną linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane jej wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Ustalony przebieg zdarzenia drogowego przeczy wyjaśnieniom obwinionej w tym zakresie.

Za wiarygodne uznano zeznania pokrzywdzonego Ł. S. (k. 104-105, k. 20v, k. 258). Zauważyć należy, iż nie wynika z nich jego negatywne nastawienie emocjonalne do obwinionej, a stanowią one rzeczową relację z przebiegu zdarzenia, którego pokrzywdzony był uczestnikiem. Zeznania te pokrywają się z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w tym z ustalonym przez biegłego przebiegiem zdarzenia drogowego. Wynika z nich w szczególności, że cały czas poruszał się oprawym pasem ruchu i w momencie, gdy przejeżdżał obok samochodu obwinionej, ta rozpoczęła manewr zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy, nie ustępując pierwszeństwa motocyklowi. Zeznania pokrzywdzonego świadczą o tym, że obwiniona nie zachowała należytej ostrożności, nienależycie obserwowała sytuację drogową i doprowadziła do kolizji pojazdów. Zeznania Ł. S. są od początku konsekwentne, spójne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Zauważyć należy także, iż z zeznań świadka wynika, że w trakcie zdarzenia jezdnia była sucha (k. 258). Wobec zbieżności z wyjaśnieniami obwinionej w tym zakresie, oczywiste dla Sądu jest, iż wskazanie, że asfalt jest mokry w notatce urzędowej sporządzonej na miejscu przez funkcjonariusza Policji (k. 1v) dotyczy momentu oględzin, a w czasie pomiędzy zdarzeniem a momentem poczynienia przedmiotowej obserwacji przez policjanta spadł w tym miejscu deszcz.

Sąd uznaje za wiarygodne wskazanie pokrzywdzonego, że jechał on prawym pasem ruchu. Okoliczność, że był to lewy pas - wskazana w notatce urzędowej (k. 1) i szkicu (k. 6) nie została potwierdzona w toku dalszych czynności dowodowych oraz w relacjach obiektywnych świadków. Informacja ta wynika z relacji uzyskanych na miejscu, w szczególności od obwinionej. Nie jest także wiarygodna w świetle wniosków opinii biegłego – w okolicznościach sprawy niniejszej nie było potrzeby, żeby pokrzywdzony zmieniał pas ruchu z lewego na prawy skrajny, skoro mógł

on kontynuować jazdę na wprost pasem lewym. Zatem taką pozycję motocykla obwinionego uznać należy także za niezgodną z doświadczeniem życiowym.

Za częściowo wiarygodne uznano zeznania K. P. (1) (k. 105). W zakresie, który opisany został w ustalonym stanie faktycznym należy ocenić je jako wiarygodne. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Zeznania K. P. (1) należy uznać za zgodne z możliwością obserwacji, którą może poczynić pasażer pojazdu. Sąd nie dał wiary temu, że świadek - jako pasażer samochodu - szczegółowo zaobserwowała układ pojazdów oczekujących na wjazd oraz bacznie zwracała uwagę na wszystkie czynności podejmowane przez obwinioną. Taka relacja jest nieprawdopodobna z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i logiki. Świadek, jako pasażer pojazdu, nie miała świadomości, że za chwilę dojdzie do zdarzenia drogowego. Jej relacja jest zaś we wspomnianym zakresie tak zbudowana, jakby już przed wystąpieniem zdarzenia uważnie obserwowała wszystkie elementy, w tym szczególnie te najistotniejsze. Nie można uznać za zgodne z doświadczeniem życiowym, że pasażer – osoba bez żadnego wpływu na przebieg toru jazdy i podejmowane manewry, zwraca szczegółową uwagę na podejmowane przez kierującego czynności, następnie chronologicznie je relacjonuje oraz uważnie obserwuje to, w jakich konkretnie miejscach usytuowane są pojazdy, w tym motocykl pokrzywdzonego. W szczególności okoliczność, że na skrzyżowaniu stał tylko jeden motocykl jest sprzeczna z zeznaniami innych świadków, o czym niżej. Nadto pozycja na drodze, jaką miał początkowo pokrzywdzony została ustalona we wnioskach opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych, która zostanie omówiona niżej. Sąd miał również w polu widzenia to, że świadek jest znajomą obwinionej i ma ona przez to emocjonalne nastawienie do zdarzenia, wynikającego z tego, że osoba jej znajoma znajduje się w procesowej roli obwinionej. Z tej przyczyny nie można tych zeznań uznać za obiektywne.

Za wiarygodne uznano zeznania M. K. (k. 115). Jest to osoba obca dla stron postępowania, która przebywała w miejscu zdarzenia. Świadek relacjonował tylko zaobserwowane fakty i wyraźnie wskazywał, których okoliczności nie pamiętał, nie starając się wypełniać tych luk własnymi domysłami. Jego relacje znajdują ponadto potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym we wnioskach z opinii biegłego. Z zeznań tych wynika w szczególności, iż czekał on na światłach swoim motocyklem bezpośrednio za pokrzywdzonym i dokładnie obserwował całą sytuację, przy czym jest on osobą mu obcą. Obaj stali na prawym pasie ruchu. Z opisu zdarzenia przedstawionego przez tego świadka wynika, że obwiniona nie ustąpiła pokrzywdzonemu pierwszeństwa, wjeżdżając na pas ruchu, którym ten się poruszał. Zeznania M. K. korelują z zeznaniami Ł. S., są jasne, logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Zeznania T. K. (2) (k. 127) – policjanta, który sporządzał dokumentację w związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym nic do sprawy nie wniosły. Świadek ten nie pamiętał okoliczności zdarzenia. Jest to rzeczą naturalną, biorąc pod uwagę to, że w zakresie jego czynności zawodowych jest dokumentacja kolizji drogowych, których w ciągu każdego dnia ma on do przeprowadzenia co najmniej kilka.

Za wiarygodne uznano również zeznania K. P. (2) (k. 127-128), P. N. (k. 143) oraz A. S. (k. 143-144). Znajdowali się oni w czasie zaistniałej kolizji w bezpośrednim otoczeniu i przedstawili swoje obserwacje zdarzenia – to, co faktycznie zdołali zobaczyć. Z zeznań ich wynika, że dwaj ostatni świadkowie nie widzieli samego momentu kolizji pojazdów. Drobne rozbieżności w zeznaniach wzmiankowanych wyżej świadków dotyczą mniej istotnych szczegółów, co jest naturalną sytuacją związaną z upływem czasu od zaistnienia relacjonowanego zdarzenia. Zeznania K. P. (2) i A. S. potwierdzają, że na miejscu znajdował się także drugi motocyklista; świadek P. N. akurat tej okoliczności nie pamiętał. Zeznania ich są jasne, logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i spójne. Świadców są osobami obcymi dla stron – z tego punktu widzenia ich zeznania Sąd uznaje także za obiektywne. Nie ma powodów, żeby odmówić im wiarygodności.

Biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. po analizie zebranego materiału dowodowego (dowodów osobowych i materialnych) stwierdził, że bardziej prawdopodobna jest wersja zdarzenia wynikająca z zeznań kierującego motocyklem pokrzywdzonego - kolizja samochodów nastąpiła w wyniku nieustąpienia przez obwinioną pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawym skrajnym pasem ruchu kierującemu motocyklem Y., na który to pas obwiniona zamierzała wjechać ze środkowego pasa jezdni Alei (...).

Biegły wskazał również, że kierujący motocyklem Y. przyczynił się do zaistnienia kolizji, albowiem nie utracił on zaufania do kierującej pojazdem T. (...) obwinionej, pomimo, że zachowanie to wskazywało, że nie będzie ona respektowała zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Biegły w toku rozprawy podtrzymał wnioski swojej pisemnej opinii w zakresie okoliczności istotnych z punktu widzenia przypisania obwinionej sprawstwa wykroczenia w ruchu drogowym.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego A. A.. Opinia (pisemna i ustna) została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została ona sporządzona przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy.

W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu oraz wzajemnie ze sobą korespondujące w zakresie istotnym z punktu widzenia odpowiedzialności obwinionej – uznać należy za logiczne.

Biegły rozważył wszystkie możliwe warianty przebiegu kolizji i odpowiednio argumentował dlaczego we wnioskach końcowych ustalił podany przebieg zdarzenia drogowego. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby opinie biegłego kwestionować.

Sąd uznał nadto za wiarygodne we wskazanym powyżej zakresie protokoły i dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionej.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany obwinionej pod kątem ustawowych znamion wykroczenia, które obwiniona popełniła.

Czyn przypisany obwinionej wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionej doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów, jak też zagroziło zdrowiu osoby uczestniczącej w przedmiotowym zdarzeniu.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinioną należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu.

Zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym - kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, a zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Ponadto kierujący pojazdem jest obowiązany zawnocześnie i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

Obwiniona nie zastosowała się do powyższych zasad i nie zachowała szczególnej ostrożności przy zmianie zajmowanego pasa ruchu. Niedostatecznie obserwowała sytuację na jezdni Alei (...) i nie zauważyła, że pokrzywdzony

znajduje się na pasie obok niej, z prawej strony. W wyniku błędnej obserwacji sytuacji drogowej, nie ustąpiła, zmieniając pas, pierwszeństwa poruszającemu się prawym pasem ruchu pokrzywdzonemu.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawczynią wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której mogła ona postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę).

Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem.

Ocena wszystkich wskazanych powyżej okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionej T. K. (1), Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Mają na to wpływ: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji i sposób działania sprawczyni, która poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodowała kolizję samochodu i motocykla pokrzywdzonego oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wymierzając karę obwinionej, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe T. K. (1), jej stosunki rodzinne oraz ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Okolicznością łagodzącą jest niekaralność obwinionej za przestępstwa i wykroczenia drogowe (dane o karalności – k. 148a, k. 149c).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 400 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionej i jej stanie majątkowym (3000 złotych miesięcznie, mieszkanie, samochód; brak innych osób na utrzymaniu) jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionej karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niej, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 40 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki postępowania w kwocie 2810,78 złotych, obejmujące: zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych), ryczałt za badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych), których wysokość ustalono na podstawie – odpowiednio: § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz koszty opinii biegłego (k. 211, k. 263, k. 308, k. 340).

Obwiniona będzie w stanie uiścić wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki w pełnej wysokości, mając na względzie jej miesięczne dochody, stan majątkowy i brak innych osób na utrzymaniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w wyroku.